

Tiltakozom!*

Mint délvidéki magyar értelmiségi tiltakozom (bár tudom, hogy szélmalomharcot vívok, hisz a hatalmon lévő túllihegett lojalitásúak által minden már előre el van döntve), tiltakozom az ellen, hogy egyesek, mint a múltban már oly sokszor, az anyanyelvemből ismét „jugó-magyar nyelvet”, azaz a mostani változat szerint „vajdasági magyar nyelvet” óhajtanak fabrikálni. Azon mesterkednek, hogy tagadva az egységes magyar nyelvet, a délvidéki magyarságot elválasszák az egyetemes magyar nemzettől, és ezzel a szerb nacionalista hatalmat kiszolgálva, beolvastásunkhoz segítséget nyújtsanak.

Azzal a hazug demagógiával érvelnek ők, a „vajdasági” magyarság leghűbb védelmezői (micsoda ró-kalelkűség!), miszerint az a demokratikus, ha a lakosság óhaja szerint határozzák meg az egyes települések magyar elnevezéseit. Annak a lakosságnak a véleménye alapján, amelyet több mint nyolcvan éve büntetésekkel, agymosással vagy más aljas módszerekkel arra kényszerítettek (kényszerítenek még ma is), hogy a mesterségesen ránk erőszakolt, olykor magyarságunkat sértő (pl. Knićanin, Svetozar Miletić stb.) neveken nevezzük meg a szülőföldünket. Persze nem népszavazás döntése szerint (bár annak sem lenne semmi értelme), hanem a Magyar Nemzeti Tanács megválasztásánál már bevált, megtévesztett egyének véleménye alapján. Azt nyilatkozzák, miszerint „a Magyar Nemzeti Tanácsnak ... van joga magyar helységneveket megállapítani ...” Ez ellen a hazug állítás ellen tiltakozni kell, mivel az **MNT-nek nincs joga a magyar helységneveket meghatározni, erre csak a Magyar Tudományos Akadémia illetékes osztálya jogosult. Az MNT által kinevezett botcsinálta Nyelvhasználati Bizottságnak csupán arra van joga, hogy a Tartományi Végrehajtó Tanácshoz benyújtsa az egyetemes magyar nyelvben elfogadott helységnevekről szóló javaslatát.** Erre a tényre Szloboda János tanár úr és sokan mások, akik e témában illetékesebbek, már számtalanszor felhívták a figyelmet, de az MNT tagjainál ez eddig sikert (de az is lehet, hogy süket) fülekre talált.

Hazug az az állításuk is, miszerint a nevek meghatározásánál nem az a fontos, „ami egyeseknek >magyarabban hangzik< – hanem az, amit mi, vajdasági magyarok hagyományosan használunk”. Azt viszont már nem közölték, hogy az utóbbi nyolcvanöt évi kisebbségi időszak hagyományára gondolnak-e vagy esetleg az ezerévesre. Mert az, hogy a magyarságukban sérült lelkű bácskossuthfalviak szégyellik falujuk nevében a Kossuth nevet, és szívesebben használják a Moravica megnevezést (talán azért, mert vele asszociálható a Kis Morava, annak ellenére, hogy semmi köze a Bácska közepén található településnek a szerbiai folyóhoz), ám lelkük legyen rajta, de sajnos ezt használja a legtöbb média, a Magyar Szó, a Szabadkai Rádió stb., vagy ha a torontálvásárhelyi VMSZ-es vezető szívesebben használja a szerb Debelyacsa nevet, hát használja, ha csak ennyire igényes az anyanyelve iránt. Hogyha Törökkanizsa lakosságának 80%-a (még az értelmiségi is, igaz elsősorban a nyelvére igénytelen) Knezsevácnak tiszteli lakhelyét, akkor ez legyen a település neve? A Magyar Szóban Kisoroszi neve Kisorosznak van feltüntetve, mint ami nem képezi a vita tárgyát, holott **Torontáloroszi** a becsületes neve, mint ahogyan Tordának is Torontáltorda (mivel Erdélyben is van már egy Torda nevű település). Az Aracs Társadalmi Szervezet a közelmúltban a médiumokban felkínálta a Tudományos Akadémia által elfogadott a Határokon túli magyar helységnevsztár című kiadványt ingyen, és felhívta a sajtó képviselőit, hogy ezt használják, ha már engedélyezve van, a hatalomhoz hithű média mégis a nem „magyarabb hangzásút” írja és mondja.

Azt viszont már ne várják el a hatalmon lévő urak, hogy az anyanyelvüket szerető, féltő délvidéki magyarok megváljanak az egyetemes magyar nyelvtől, és egy csoport „álnyelvész” kedvéért majd „jugó-magyarul” kezdjenek el beszélni. Végső ideje lenne már annak is, hogy a Magyar Szó, a Hét Nap Bánáti mellékletének lektora és az Újvidéki Televízió újságírója végre tudomásul venné, hogy a „köszönve” és a „köszönhetően” nem azonos fogalom. Göncz Árpád nem

valaminek "köszönve", azaz üdvözölve kapott Corvinus-díjat, amint azt a TV újságírója 2003. VII. 9-én tudósította, hanem érdemeinek "köszönhetően" (jóváltából, eredményeként).

Arról viszont biztosíthatom az MNT-ét és nyelvhasználati bizottságát, hogy az Aracs – a délvidéki magyarság közéleti folyóirata a továbbiakban is **csak a Magyar Tudományos Akadémia által elfogadott helységneveket fogja használni. Remélem, hogy minden igényes, anyanyelvét féltő délvidéki magyar is ezt teszi.** Az anyaországiak és más régiók magyarjai a korábbiakban is ezt tették, s a jövőben is ezt fogják alkalmazni. A délvidéki magyarság körében pedig ha nyolcvan évig majd ismét a magyar elnevezést használják, akkor ki fog alakulni ennek a hagyománya és nem lesz szokatlan az elnevezés. Bár

léteztek és léteznek túllihegett lojalitásnak, akik szívesebben mondtak, mondanak Bratislavát vagy Noviszádot, de ennek a magyar nyelv szemszögéből nincsen semmilyen jelentősége.

A Magyar Nemzeti Tanács azzal, hogy határozatának megalkotásánál nem a Magyar Tudományos Akadémia szabályait követi, csak saját magáról állít ki elégtelen, szegénységi bizonyítványt. A Nyelvhasználati Bizottság törvényjavaslatát pedig a délvidéki magyarság előbb-utóbb el fogja vetni, a többi régió magyarsága el sem fogadja. (Esetleg csak vendéglátáskor, a hazai politikusoknak szánt udvariasság jeleként.)

Ezért tartom szükségesnek a tiltakozást.

Dr. Gubás Jenő
Szabadka, 2003. VII. 10-én.

*E szöveg megjelent a Magyar Szó 2003.07.25-i számában, a Hét Nap viszont nem volt hajlandó törölni.

